

Vasárnapi prédikáció/gondolatok/segítség az otthoni személyes/családi Istentisztelethez

2020. május 10.

Ige: 1 Mózes 5-6.

Ének: 30.

Alapige: Özönvíz története (Pintér Béla fordításában)

Valamikor réges-régen, öregapám idejében,
amikor még nem volt vekker, mp4, facebook, s twitter.
Élt egy kedves ősz szakállú Isten-félő öregember.

Bár így kezdem a történetet, ne hidd azt, hogy mese volna,
Igazából így történt meg – itt e könyvben meg van írva,

Telt az idő, szállt az élet, Noé megélt 500 évet
Mert hogy így hívták őt, ki e történet hőse.
Bár ekkor még nem sejtette ő se, hogy ő lesz majd minden ember őse.

Igaz volt és jószívű, kit felesége szeretett.
Szült is neki három fiút, Sémét, Hámot, Jáfetet.

Ez idő tájt gondok jártak, mindenki csak bűnözött,
Lopott, csalt és hazudozott, bűnt senki sem üldözött.

Szeretetlen lett a szívük és szétáradt a gonoszság.
Gyerek, felnőtt, ifjú és agg, sima arcú és borostás,

Kicsik, nagyok, fiúk, lányok, minden ember bűnben élt.
Nem szerette, nem tisztelte, nem ismerte Istenét.

Egyedül csak Noé volt az, aki Istennel járt,
Feddhetetlen volt ő mindig, s tisztelte az Urát.

Állj! Elég volt!- szólta az Isten. Nem türtőztetem magam.
Figyelj Noé! Van egy tervem, halld hát ítélő szavam!

Negyven napig esni fog majd, s árad a víz szanaszét.
Eltűnnek a magas hegyek, fennsík, domb és szakadék.

Nem lesz talpalatnyi föld se, mely szárazon marad.
De te meg fogsz menekülni, kelj fel, szedd össze magad!

Építs bárkát gófer-fából, szerkessz bele sok rekeszt.
Majd szurkozod be kívül-belül, húzz rá három emeletet!

Hossza háromszáz könyök, szélessége ötven legyen,
magassága harminc könyök, de felül fénynek nyílás legyen.

Noé s fiai nekiláttak, fűrészelték, kalapáltak.
Építették ők a bárkát, az iskolát sosem látták.

Persze a sok okos szomszéd, gúnyolódott, nevetett,
Kiáltoztak, „Mi van Noé, Istened elvette az eszed?”

„Bárkát építeni itt a homok közepén?
Nem mulatni, nem vigadni, csak imádkozni, dolgozni?
Ugyan miért teszed ezt, meglásd diliházban végzed!

Hősünk nem törődött azzal, hogy ki-mit beszél, s nevetgél.
Arra gondolt, arról beszélt, amit mondott Istene.
Az ÚR megmondta, özönvíz jön hamarosan,
S a bárka lesz a menedék.

Csak bízz az Úrban, és soha ne csüggedj,
Ezt mondom mindig a lelkemnek,
Hűsége páncél és keze, mint árnyék követ.

Emlékezz mindig az ígéretére,
Mindennap megtart és nem enged el,
Szárnyain hordoz, és egyenes úton vezet.

Sok éven át, ha csüggedni kezdett így bízta önmagát,
Bátorította fiait, menyeit, és asszonyát.

Kelj fel én lelkem, miért adnád fel?
Miért csüggednél tovább?
Bízzál Istenben, nincs olyan vihar,
Amin Ő ne vinne át!

Ő szövetséget kötött velem,
Családom megmenekül.
S minden állatfajból egy pár,
De csak aki a bárkába beszáll.

Az emberek nem hittek Noé hívó szavának,
Bűnöztek és vigadoztak, a Sátán útjain jártak.

Hatszáz éves lett már hősünk, mire a bárka készen állt.
Engedelmes volt mindvégig, teljesítette Ura parancsát.

Megépítette a bárkát, úgy, ahogy az Úr kérte,
Telehordta élelemmel, beköltöztek 02.10.-re.

Nagy ricsajra ébredt másnap Noé és a családja.
A bárkából kitekintve tátva maradt szeme-szája.

Állatsereg közeledett, lovak, tevék, elefántok.
Szúnyog, béka, szarvasbogár, tigrisek és leopárdok.

A tiszta állatokból hét pár, a szárnyasokból hét pár,

Minden más fajból kettő-kettő, szépen meg is telt a teknő.

Hét nap múlva készen álltak, az Úr bezárta a bárkát.
Az eső lassan eleredt, már senki sem nevetett.

Negyven napon át szakadt, nemcsak fentről,
de letről is a föld alól, ömlött, áradt, s nem apadt.

A bárka volt az egyetlen hely, hol még száraz föld maradt.
Most bezzeg sokan beszálltak volna, az életet jelentő hajóba.

Össze-vissza szaladgáltak, könnyörögtek, kiabáltak.
„Noé, nyiss ajtót nekünk, a bárkád nélkül elveszünk!”
Szegény Noé semmit sem tehetett, a bárkára ugyanis nem ő szerelt reteszt.
Isten döntött úgy, hogy minden bűnöst kívül rekeszt.

Negyven nap múlva aztán elállt az eső,
s nem maradt élve se férfi se nő.

Hiába is kerestél volna hegyeket,
Szántóföldet, netán virágos réteket,
Az addigi világból semmi sem maradt,
Vagyis megvolt minden, csak éppen víz alatt.

Noé és családja türelemmel várták,
Mikor hagyhatják el az életmentő bárkát.

Százötven napig vártak, míg leapadt a sok víz.
Hogy mit csináltak közben, .. nem volt akkor még kvíz.

Bent biztonságban voltak és igazi egységben,
Mígnem megfeneklett a bárka az Ararát-hegységben.

Hősünk negyven napig várt, majd felhúzta a rolót
és az ablakon át kiengedett egy hollót.
Egy amolyan fekete madarat,
aki minthogy szárazföldet nem lelt,
gyorsan visszaszaladt, illetve visszaszállt a bárkába.

Noé tudta, ha most kiszállna, inkább úszna, mint sétálna.
Később egy galambot is kireptetett, hátha ez a madár talál száraz helyet.
A galamb előbb visszaszállt, majd olajágot is talált,
Utoljára messze repült, vissza se jött soha már.

Az állatok is elindultak, a bárkából kitódultak.
Döngettek az elefántok, jött két barna medve,
két fekete puli kutya, s két kis bolha benne.

Lovak, tevék kettesével, madarakkal, méhecskékkal
telt meg hirtelen az égbolt,
S mindannyiukon látszott, a bárkából ennyi épp elég volt.

„Szövetségre lépek veled” – szólt Noéhez az ÚR.
És bármit is hozzon a jövő, e szövetség meg nem lazul.
Amíg föld lesz, addig nem szűnik meg a vetés és az aratás.
Lesz tavasz, nyár, ősz, tél, rügyfakadás, lombhullatás,
Nem tűnik el hegytető, sem sziget, nem küldök a földre több özönvizet.”

A kedélyek fent is lent is megnyugodtak szépen,
Isten ujsa egy szivárványt rajzolt a kék égen.

A szivárvány a szövetség jele, minden eső után láthatod.
Megmenekülhetsz te is végleg, ha a bárkát választod.....

... Ha a bárkát választod. Ma is ez az egyetlen menekülési mód. Engedelmeskedni az Úrnak, s beszállni a bárkába. S tehetjük ezt azzal a reménységgel, ami abból fakad, ami az egész özönvíz történetének egyik kulcsmondata: „De Noé kegyelmet talált az Úr előtt.” Noé kegyelmet talált az Úr előtt. A Teremtés könyvét olvasva a napokban olvashattuk az özönvíz történetét is. Egy olyan világról olvastunk, ami különbözött a maitól, mégis akár mintha ma is történhetne. Hiszen a bűn eláradt a földön, sok volt a gonoszság, az emberek önzők, erőszakosak lettek. Az akadályok, nehézségek miatt nehezen lehetett előre jutni, boldogulni. S szomorúan látta ezt az Úr. S döntött. De Noé kegyelmet talált. Így is lehetne mondani: meg nem érdemelt támogatást, jóindulatot, szeretetet. A kegyelem szó itt fordul elő először a Szentírásban. S ezt fejezi ki: meg nem érdemelt jóindulat, mely a bűnösökre árad. Hiszen Noé is ugyanolyan bűnös volt, mint mi. De mégis hitt az Úrban. S hitte és engedelmissége megmutatkozott abban, hogy Isten parancsát komolyan vette. Múlt vasárnap szólt az ige Isten parancsáról, törvényéről, hogy azt mennyire vesszük komolyan: mutatják cselekedeteink. S ez nem a külvilágtól függ. Függhet. Csak hitünktől. De hiába lett volna óriási hite Noénak, ha nem épít bárkát, elveszik. Elsodorja az ár. Legyen hát ilyen hited az Úrban, amiből tettek fakadnak. Noé hitét Isten ígéretei erősítették, hiszen ha a családfáját olvassuk, felmenői nevei különös dolgot jelentenek: *Ádám* (jelentése: az ember), *Sét* (kijelölt/ve, elrendelve), *Énós* (halandóság), *Kénán* (bánat, kifizet), *Mahalalél* (az áldott, dicsért Isten), *Járed* (leereszkedik, lejön), *Énok* (felajánlja, kihirdeti), *Metusélah* (az ő halála elhozza), *Lámek* (szegény, megalázott, kilátástalan), *Noé* (nyugalom, vigasztalás). Azaz összeolvasva Noé különös ígéretnek lehetett a tanúja: „Az ember halandóságra lett elrendelve, de az áldott Isten alászállt, és hirdeti, hogy az Ő halála elhozza a szegények és kilátástalanok megnyugvását és vigasztalását. Még Krisztus ismerete nélkül, de a Krisztusba vetett hit erősítette Noét. És így tapasztalta meg a kegyelemben fogadottságot és a hitből való megtartást.

Ahogy ez jelenik meg a 30. zsolttárban is. Dávid király prófétaként is Krisztust látta. S az élteti, hogy pillanatig tart haragja, de egész élten át kegyelme. Persze nem a vicc szerint: „Egy ember kérdezi Istent: Igaz, hogy Neked minden vagyon fillér? - Igaz. És igaz, hogy Neked 1000 év egy pillanat? - Igaz. Akkor tudnál adni néhány fillért? - Várj egy pillanatot.....” Bár a pillanatig tartó harag az embernek sok időnek tűnhet, mégis az élethosszos kegyeleme elfeledtet mindent. Ha úgy érzed, valami már túl régóta tart, s nem bírod ki, ha szeretnél túl lenni valamin, vigasztaljon a zsolttár: „Pillanatig tart haragja, de egész élten át kegyelme. Este bánat száll be, de reggel örömmel ébredünk.” Talán végtelen hosszú volt a harag érzete Noénak és családjának is, amíg hanykolódtak a vízen. De reggelre örömmel szállt be, amikor az ablakon a galamb szállt be, olajjával a csőrében. Igen, a hívó ember a hit által nem csak a baljós előjeleket, figyelmeztetéseket látja, hanem a szabadulást, az örömet előjeleit is. Amikor már legtöbbször kezdik feladni, végleg elcsüggedni, akkor az ítéletben a bárkát építő hit már a bárka utáni folytatáson gondolkodik. De oda el is kell jutni. Az az örömhír szól ma, hogy el lehet jutni a bárkában. Mert mi már tudjuk, mit jelent Noé családfájának üzenete: ki az az áldott Isten, aki alászállt, hogy elhozza a győzelmet, hogy megfizesse az árt. S hogy ki az, akiben vigasztalásod, nyugalmad megleled. Ma is az, aki így szól: „Ne nyugtalankodjon a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek én bennem.” Higgy Krisztusban és fogadd el, örülj

neki, hogy Ő általa te is kegyelmet találtál. És hidd el, hogy a bánat után öröm száll be hozzánk. Csak mondd, tegyél, élj mindent hitből, a bárkában menekülve. Mert így fejeződik be az elején olvasott történet Nóérról, s így folytatódhat a mienk:

.....A bárka az Úr Jézus Krisztus, Ő az ajtó, Ő az Út,
Ő az élet, az Igazság, a Jó Pásztor, a Király.

Ő az Isten, aki úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta,
hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ha hiszel Őbenne, ha Őt a szívedbe behívod,
Te is a bárkába kerülsz, s az örök életet most és itt, megkapod.

Ámen.